

EEN

Ik zit nu 264 dagen vast.

Ik heb niets anders om me gezelschap te houden dan een notitieboekje, een kapotte pen en de getallen in mijn hoofd. 4 muren. 14 vierkante meter ruimte. 26 letters in het alfabet van een taal die ik 264 geïsoleerde dagen lang niet heb gesproken.

6336 uur sinds ik een ander mens heb aangeraakt.

‘Je krijgt een ~~cel~~genoot kamergenoot,’ zeiden ze tegen me.

‘We ~~hopen dat je hier wegrot~~ Vanwege je goede gedrag,’ zeiden ze tegen me.

‘Ook een ~~gestoorde, net als jij~~ Geen isolatie meer,’ zeiden ze tegen me.

Ze, dat zijn de hielentickers van Het Herstel. Het initiatief dat onze stervende samenleving er weer bovenop zou moeten helpen. Dezelfde mensen die me hebben weggesleept uit het huis van mijn ouders en me hebben opgesloten in een inrichting voor iets waar ik zelf geen enkele invloed op heb. Niemand kan het iets schelen dat ik zelf niet wist waartoe ik in staat ben. Dat ik niet eens wist wat ik deed.

Ik heb geen idee waar ik ben.

Het enige wat ik weet, is dat ik ben gebracht door iemand in een wit busje, die er 6 uur en 37 minuten over deed om me hier te krijgen. Ik weet dat mijn handen geboeid waren. Ik weet dat ik aan mijn stoel was vastgebonden. ~~Ik weet dat mijn ouders niet de moeite namen om me gedag te zeggen.~~ Ik weet dat ik niet huilde toen ik werd weggevoerd.

Ik weet dat de hemel elke dag omlaagkomt.

De zon zakt in de oceaan en smijt buiten mijn raam zijn bruine, rode, gele en oranje tinten de wereld in. Miljoenen blaadjes van honderden takken duiken omlaag in de wind, fladderen rond: een valse belofte van vrijheid. De windvlaag grijpt hun verdorde vleugels alleen maar om ze naar de grond te dwingen, waar ze vertrapt zullen worden door de soldaten die vlak hieronder gestationeerd zijn.

Er zijn lang niet meer zo veel bomen als vroeger, zeggen de wetenschappers. Ze zeggen dat onze wereld vroeger groen was. Dat onze wolken wit waren. Dat onze zon altijd het juiste soort licht gaf. Maar ik heb alleen heel vage herinneringen aan die wereld. Ik kan me van vroeger niet veel herinneren. Het enige bestaan dat ik nu ken, is dat wat me gegeven is. Een echo van wat vroeger was.

Ik druk mijn handpalm tegen het glazen ruitje en voel hoe de kou mijn hand in een vertrouwde omhelzing vastgrijpt. Alle twee zijn we alleen, alle twee bestaan we slechts als de afwezigheid van iets anders.

Ik pak mijn zo goed als nutteloze pen met het armzalige beetje inkt dat ik geleerd heb per dag te rantsoeneren en staar ernaar. Verander van gedachten. Besluit dat de inspanning om dingen op te schrijven de moeite niet waard is. Een celgenoot krijgen is misschien zo gek nog niet. Praten met een ander, werkelijk bestaand mens maakt de dingen misschien gemakkelijker. Ik oefen mijn stem, vorm mijn lippen rond de vertrouwde woorden die mijn mond intussen bijna niet meer kent. Ik

oefen de hele dag.

Het verbaast me dat ik nog weet hoe je moet praten.

Ik rol mijn notitieboekje op en duw het rolletje in de muur. Ik ga zitten op de met stof beklede springveren waarop ik hier moet slapen. Ik wacht. Ik wieg van voren naar achteren en wacht.

Ik wacht te lang en val in slaap.

Mijn ogen gaan open en zien 2 ogen 2 lippen 2 oren 2 wenkbrauwen.

Ik onderdruk een schreeuw de aandrang om weg te rennen de verlamrende angst die mijn ledematen in zijn greep heeft.

‘Je bent een j-j-j-j-j...’

‘En jij bent een meisje.’ Hij trekt een wenkbrauw op. Hij beweegt weer naar achteren, weg van mijn gezicht. Hij grijnst maar lacht niet, en ik wil huilen, mijn ogen schieten wanhopig en doodsbang naar de deur, die ik zo vaak heb geprobeerd open te krijgen dat ik de tel kwijt ben. Ze hebben me opgesloten met een jongen. Een jongen.

Mijn God.

Ze proberen me te vermoorden.

Ze hebben het expres gedaan.

Om me te martelen, te kwellen, ervoor te zorgen dat ik nooit meer een nacht kan slapen. Zijn armen zitten vol tatoeages, de sleeves komen tot aan zijn ellebogen. In zijn wenkbrauw ontbreekt een ringetje dat ze waarschijnlijk in beslag hebben genomen. Donkerblauwe ogen donkerbruin haar scherpe kaaklijn slank gebouwd. ~~Prachtig~~ Gevaarlijk. Angstaanjagend. Afschuwelijk.

Hij lacht en ik val van mijn bed en kruip in een hoekje.

Hij kijkt kritisch naar het armzalige kussen op het extra bed, dat ze vanochtend naar binnen hebben geschoven, het dunne matrasje en de

tot op de draad versleten deken, die nauwelijks groot genoeg is om zijn bovenlijf te bedekken. Hij kijkt naar mijn bed. Kijkt naar zijn bed.

Duwt ze met één hand tegen elkaar aan. Gebruikt zijn voet om de twee metalen bedframes naar zijn kant van de kamer te schuiven. Strekt zich uit op de twee matrassen en pakt mijn kussen, om het vervolgens op te schudden en onder zijn nek te leggen. Ik zit intussen te trillen.

Ik bijt op mijn lip en probeer mezelf in het donkere hoekje te laten verdwijnen.

Hij steelt mijn bed mijn deken mijn kussen.

Ik heb niets meer, alleen nog de vloer.

Ik zal niets meer hebben, alleen nog de vloer.

Ik zal niet terugvechten want ik ben te versteend te verlamd te paranoïde.

‘Oké, dus jij bent... wat? Gestoord? Is dat de reden dat je hier bent?’

~~Ik ben niet gestoord.~~

Hij richt zich iets op zodat hij mijn gezicht kan zien. Hij lacht opnieuw. ‘Ik zal je heus geen pijn doen.’

~~Ik wil hem geloven~~ Ik geloof hem niet.

‘Hoe heet je?’ vraagt hij.

~~Gaat je niks aan. Hoe heet jij?~~

Ik hoor zijn geïrriteerde zucht. Ik hoor dat hij zich omdraait op het bed dat eens half van mij was. Ik blijf de hele nacht wakker. Met mijn kin op mijn knieën, mijn armen strak om mijn smalle lichaam geslagen, mijn lange bruine haar als een dun gordijntje tussen ons in.

Ik zal niet slapen.

Ik kan niet slapen.

Ik kan dat geschreeuw niet meer aanhoren.

TWEE TWEE

Het ruikt naar regen in de ochtend.

De kamer ruikt naar natte steen, omgewoelde grond; de lucht is vochtig en aards. Ik haal diep adem en loop op mijn tenen naar het raam, waar ik niets anders kan doen dan mijn neus tegen het koele oppervlak duwen. Voelen hoe het glas door mijn adem beslaat. Mijn ogen sluiten en luisteren naar het zachte geluid van regendruppels, nog net hoorbaar door het ruisen van de wind. Regendruppels zijn voor mij de enige herinnering aan het feit dat wolken een hartslag hebben. Dat ook ik een hartslag heb.

Ik verbaas me altijd over regendruppels.

Ik verbaas me erover dat ze altijd maar omlaag storten, over hun eigen voeten struikelen, hun benen breken en hun parachute vergeten, dat ze zomaar uit de lucht vallen, een onzeker einde tegemoet. Het is alsof iemand zijn zakken leegt boven de grond en er niets om lijkt te geven waar de inhoud terecht komt, er niets om lijkt te geven dat de regendruppels uit elkaar spatten als ze de bodem raken, dat ze aan scherpen vallen zodra ze de grond raken, dat mensen de dagen vervloeken

waarop regendruppels hen op de schouder durven te tikken.

Ik ben een regendruppel.

~~Mijn ouders hebben hun zakken gelegegd en mij op het beton laten verdampen.~~

Het raam zegt me dat we niet ver van de bergen zijn en beslist dicht bij water, maar alles is tegenwoordig dicht bij het water. Ik weet alleen niet aan welke kant we zitten. Welke kant we op kijken. Ik knijp mijn ogen dicht tegen het vroege ochtendlicht. Iemand heeft de zon opge-raapt en weer aan de hemel geprikt, maar elke dag hangt hij een stukje lager dan de dag ervoor. De zon is als een ongeïnteresseerde ouder die je maar voor de helft kent. De zon ziet nooit hoe zijn afwezigheid mensen verandert. Hoe anders we zijn zodra het donker is.

Een plotseling geritsel betekent dat mijn celgenoot wakker is.

Ik draai me vliegensvlug om, alsof ik opnieuw betrapt ben op het stelen van eten. Dat is één keer gebeurd en mijn ouders geloofden me niet toen ik zei dat het niet voor mezelf was. Ik zei dat ik alleen maar de zwerfkatten wilde redden die om de hoek woonden, maar ze dachten dat ik niet menselijk genoeg was om te geven om een kat. Niet ik. Niet iets iemand zoals ik. Maar ja, ze geloofden nooit wat ik ze vertelde. Dat is de reden dat ik hier zit.

Celgenoot kijkt me onderzoekend aan.

Hij is met zijn kleren aan in slaap gevallen. Hij draagt een donkerblauw T-shirt en een kaki legerbroek, waarvan hij de pijpen in halfhoge zwarte laarzen heeft gestopt.

Ik draag dode katoen om mijn lijf en een bos van rozen op mijn wangen.

Zijn ogen scannen het silhouet van mijn lichaam, en zijn trage blik stuurt mijn hart op hol. Ik vang de rozenblaadjes die van mijn wangen

vallen, die rond mijn lichaam dwarrelen en me hullen in iets wat voelt als de afwezigheid van moed.

Hou op met naar me kijken, wil ik tegen hem zeggen.

Hou op met me aanraken met je ogen en laat je handen langs je lichaam hangen en alsjeblieft en alsjeblieft en alsjeblieft...

‘Hoe heet je?’ De beweging van zijn hoofd slijt de zwaartekracht in tweeën.

Ik verstijf in het moment. Ik knipper met mijn ogen en slik mijn adem in.

Hij beweegt en mijn ogen vallen uit elkaar in duizenden scherven, die door de kamer kaatsen, waar ze miljoenen foto-opnames maken, miljoenen brokjes tijd vangen. Flakkerende beelden vervaagd door ouderdom, bevroren gedachten die hachelijk door de dode ruimte zweven, een wervelwind van herinneringen die dwars door mijn ziel snijden. ~~Hij doet me denken aan iemand die ik vroeger kende:~~

Eén ademteug en ik keer met een schok terug in de realiteit.

~~Geen dagdromen meer:~~

‘Waarom ben je hier?’ vraag ik aan de barsten in de betonnen muur. 14 barsten in 4 muren duizend tinten grijs. De vloer, het plafond: allemaal van hetzelfde steen. De klunzig in elkaar gezette bedframes: gemaakt van oude waterbuizen. Het nietige raampje: te dik om kapot te slaan. Mijn hoop is vervlogen. Mijn ogen zien alleen nog wazig en doen pijn. Mijn vinger tekent traag een pad over de koude vloer.

Ik zit op de grond, waar het ruikt naar ijs en metaal en stof. Celgenoot zit tegenover me, zijn benen onder zich gevouwen, zijn laarzen net iets te glimmend voor deze plek.

‘Je bent bang voor me.’ Zijn stem heeft geen vorm.

Mijn vingers maken als vanzelf een vuist. ‘Ik ben bang dat je het mis hebt.’

Misschien lieg ik, maar dat gaat hem niets aan.

Hij snuift, en het geluid galmt in de dode lucht tussen ons. Ik til mijn hoofd niet op. Ik kijk niet naar de ogen die in mijn richting priemen. Ik proef de verschaalde, verbruikte zuurstof en zucht. Mijn keel wordt dichtgeknepen door iets vertrouwds, iets wat ik geleerd heb in te slikken.

2 bonzen op de deur en mijn emoties vallen plots terug op hun plek. Hij staat meteen rechtop.

‘Er is niemand,’ zeg ik. ‘Het is ons ontbijt maar.’ 264 keer ontbijt en nog steeds weet ik niet waarvan het gemaakt is. Het ruikt naar te veel chemische stoffen; een amorfe klont die altijd de extremen zoekt. Soms te zoet, soms te zout, altijd walgelijk. Meestal ben ik te uitgehongerd om het verschil te proeven.

Ik hoor dat hij heel even aarzelt en dan naar de deur sluipt. Hij schuift een luikje open en tuurt erdoorheen naar een wereld die niet meer bestaat.

‘Shit!’ Hij slingert het blad bijna door het gat en stopt alleen even om zijn handpalm tegen zijn shirt te drukken. ‘Shit, shit!’ Hij balt zijn vingers tot een vuist en klemt zijn kaken op elkaar. Hij heeft zijn hand gebrand. Ik zou hem hebben gewaarschuwd als hij zou hebben geluisterd.

‘Je moet minstens drie minuten wachten voordat je het blad aanraakt,’ zeg ik tegen de muur. Ik kijk niet naar de vage littekens die mijn kleine handen sieren, naar de brandplekken die niemand me kon leren te vermijden. ‘Volgens mij doen ze het expres,’ voeg ik er zachtjes aan toe.

‘O, dus je praat vandaag tegen me?’ Hij is boos. Zijn ogen schieten vuur, maar dan wendt hij zijn blik van me af en ik realiseer me dat hij zich voornamelijk schaamt. Hij is stoer. Te stoer om stomme fouten te maken waar een meisje bij is. Te stoer om te laten zien dat hij pijn heeft.

Ik pers mijn lippen op elkaar en staar uit het piepkleine vierkante glas dat ze een raam noemen. Er zijn niet veel dieren over, maar ik heb gehoord over vogels die kunnen vliegen. Misschien krijg ik er ooit een te zien. Er gaan tegenwoordig zulke wilde verhalen rond dat je er niet veel van moet geloven, maar ik heb meer dan één persoon horen beweren dat ze in de afgelopen paar jaar echt een vliegende vogel hebben gezien. En dus kijk ik uit het raam.

Vandaag zal er een vogel zijn. Hij zal wit zijn met gouden strepen als een kroon boven op zijn hoofd. Hij zal vliegen. Vandaag zal er een vogel zijn. Hij zal wit zijn met gouden strepen als een kroon boven op zijn hoofd. Hij zal vliegen. Vandaag zal er...

Zijn hand.

Op mij.

2 toppen

van 2 vingers strijken korter dan een seconde over mijn met stof bedekte schouder en elke spier elke pees in mijn lichaam staat strak van spanning en legt zich in knopen die aan mijn ruggengraat trekken. Ik sta doodstil. Ik verroer me niet. Ik haal geen adem. Als ik me niet beweeg, blijft dit gevoel misschien voor eeuwig.

~~Al 264 dagen lang heeft niemand me aangeraakt.~~

Soms denk ik dat de eenzaamheid binnen in me dwars door mijn huid heen zal barsten, en soms weet ik niet zeker of huilen of schreeuwen of hysterisch lachen ook maar iets zal oplossen. Soms wil ik zo wanhopig graag aanraken aangeraakt worden voelen, dat ik bijna zeker weet dat ik van een klif zal vallen, een parallel universum in, waar niemand me ooit zal kunnen vinden.

Het lijkt niet onmogelijk.

Ik schreeuw al jaren en niemand heeft me ooit gehoord.

‘Heb je geen trek?’ Zijn stem klinkt lager nu, een beetje bezorgd.
~~Ik ga al 264 dagen dood van de honger.~~ ‘Nee.’ Het woord is niet veel meer dan een hortende ademstoot die aan mijn lippen ontsnapt en ik draai me om en ik zou het niet moeten doen maar ik doe het wel en hij staart naar me. Bestudeert me. Zijn lippen staan een heel klein beetje open, zijn armen hangen slap langs zijn lichaam, zijn wimpers proberen zijn verwarring weg te knippen.

Iets landt als een stomp in mijn maag.

Zijn ogen. Iets aan zijn ogen.

~~Hij is het niet hij is het niet hij is het niet.~~

Ik duw de wereld weg. Sluit hem op. Draai de sleutel om.

De duisternis begraaft me in zijn plooiën.

‘Hé...’

Mijn ogen barsten open. Twee kapotte ruiten die mijn mond vullen met glas.

‘Wat is er?’ Zijn stem is een mislukte poging om vlak te klinken, een angstige poging tot apathie.

Niets.

Ik concentreer me op het transparante vierkantje dat tussen mij en mijn vrijheid in staat. Ik wil deze betonnen wereld naar de vergetelheid slaan. Ik wil groter, beter, sterker zijn.

~~Ik wil boos boos boos zijn.~~

Ik wil de vogel zijn die wegvliegt.

‘Wat schrijf je?’ Celgenoot praat weer.

~~Deze woorden zijn kots.~~

~~Deze rotten is mijn slokdarm.~~

~~Dit stuk papier is mijn teiltje.~~

‘Waarom geef je geen antwoord?’

Hij is te dichtbij te dichtbij te dichtbij.

Niemand is ooit dichtbij genoeg.

Ik hou mijn adem in en wacht tot hij wegloopt zoals ieder ander in mijn leven. Mijn ogen zijn gericht op het raam en de belofte van wat zou kunnen zijn. De belofte van iets wat grootser is, geweldiger is, een reden voor de gekte die zich vastbijt in mijn botten, een verklaring voor mijn onvermogen om iets te doen zonder alles meteen te verpesten. Vandaag zal er een vogel zijn. Hij zal wit zijn met gouden strepen als een kroon boven op zijn hoofd. Hij zal vliegen. Vandaag zal er een vogel zijn. Hij zal...

‘Hé...’

‘Je kunt me niet aanraken,’ fluister ik. Ik lieg, maar dat zeg ik hem niet. Hij kan me aanraken, maar dat zal ik hem nooit zeggen. Raak me alsjeblieft aan, dat wil ik hem zeggen.

Er gebeuren dingen als mensen me aanraken. Vreemde dingen. Slechte dingen.

Dode dingen.

Ik kan me de warmte van wat voor omhelzing dan ook niet herinneren. Mijn armen doen pijn door de onontkoombare kilte van het alleen-zijn. Mijn eigen moeder kon me niet in haar armen nemen. Mijn vader kon mijn ijskoude handen niet warmen. Ik leef in een wereld van niets.

Hallo.

Wereld.

Je zult me vergeten.

Bons bons.

Celgenoot springt overeind.

Tijd om te douchen.

DRIE

De deur gaat open, een donkere leegte.

Er is geen kleur, geen licht, geen belofte, alleen verschrikking aan de andere kant. Geen woorden. Geen richting. Alleen een open deur die elke keer hetzelfde betekent.

Celgenoot heeft vragen.

‘Wat is dit, verdomme?’ Hij kijkt eerst naar mij en dan naar de illusie van ontsnapping. ‘Laten ze ons eruit?’

~~Ze zullen ons er nooit uit laten.~~ ‘Het is tijd om te douchen.’

‘Douchen.’ Zijn stem klinkt vlak maar knapt toch bijna van nieuwsgierigheid.

‘We hebben niet veel tijd,’ zeg ik hem. ‘We moeten ons haasten.’

‘Wacht, wat?’ Hij grijpt naar mijn arm en ik deins achteruit. ‘Maar er is geen licht... We kunnen niet eens zien waar we lopen...’

‘Snel.’ Ik richt mijn ogen strak op de vloer. ‘Pak de onderkant van mijn shirt.’

‘Waar heb je het over?’

In de verte klinkt een alarm. Met elke seconde komt het gezoem

dichterbij. Al snel vibreert de hele cel door het waarschuwingssignaal en de deur glijdt terug op zijn plek. Ik grijp zijn shirt en sleur hem naast me de duisternis in. 'Zeg. Geen. Woord.'

'Ma...'

'Niets,' sis ik. Ik trek aan zijn shirt en dwing hem me te volgen terwijl ik me tastend een weg zoek door de doolhof van de psychiatrische inrichting. ~~Het is een tehuis, een centrum voor moeilijke jongeren, voor verwaarloosde kinderen uit gebroken gezinnen, een veilige plek voor psychisch gestoorden.~~ Het is een gevangenis. Ze geven ons hier niets te eten en onze ogen zien elkaar nooit, alleen in de zeldzame lichtstralen die stiekem naar binnen glippen door de glazen spleten die voor ramen moeten doorgaan. De nachten worden doorboord met gekrijs en snikken, klaaglijk gehuil en gekwelde kreten, geluiden van vlees en bot, brekend door geweld of vanzelf, ik zal het nooit weten. De eerste 3 maanden was ik alleen met mijn eigen stank. Niemand zei me waar de toiletten en douches waren. Niemand zei me hoe het systeem werkte. Niemand spreekt tegen je behalve om je slecht nieuws te brengen. Niemand raakt je ooit aan. Jongens en meisjes ontmoeten elkaar nooit.

Nooit, behalve gisteren.

Het kan geen toeval zijn.

Mijn ogen beginnen zich aan te passen aan de kunstmatige nacht die ons omhult. Mijn vingers zoeken zich tastend een weg door de ruwe gangen en celgenoot zegt niets. Ik ben bijna trots op hem. Hij is een kop groter dan ik, zijn lichaam hard en solide, met de spieren van iemand van ongeveer mijn leeftijd. De wereld heeft hem nog niet gebroken. Wat een vrijheid schuilt er in onwetendheid.

‘Wa...’

Ik trek nog wat harder aan zijn shirt om hem zijn mond te laten houden. We zijn de gangen nog niet door. Ik heb het vreemde gevoel dat ik hem moet beschermen, deze jongen die me waarschijnlijk met 2 vingers doormidden zou kunnen breken. Hij realiseert zich niet hoe kwetsbaar zijn onwetendheid hem maakt. Hij realiseert zich niet dat ze hem zo-
maar, zonder reden kunnen doden.

Ik heb besloten niet bang voor hem te zijn. Ik heb besloten dat zijn gedrag eerder onvolwassen dan werkelijk bedreigend is. ~~Hij ziet er zo vertrouwd zo vertrouwd zo vertrouwd uit.~~ Ik heb ooit een jongen gekend met dezelfde blauwe ogen, en mijn herinneringen laten niet toe dat ik hem haat.

Misschien wil ik wel graag een vriend.

Nog 2 meter voordat de ruwe muur glad wordt en we rechts afslaan. 60 centimeter leegte voordat we aankomen bij een houten deur met een kapotte klink en een handvol splinters. 3 hartslagen om ons ervan te verzekeren dat we alleen zijn. 1 stap naar voren om de deur open te duwen. 1 zachte piep en de kier wordt breder en biedt zicht op niets anders dan hoe ik me voorstel dat deze ruimte eruitziet.

‘Deze kant op,’ fluister ik. Ik trek hem mee naar de rij douches en speur de vloer af naar stukjes zeep die in de afvoer zijn blijven steken. Ik vind 2 brokjes, het ene twee keer zo groot als het andere. ‘Hou je hand op,’ zeg ik tegen de duisternis. ‘Het is glibberig. Niet laten vallen. Er is niet veel zeep; vandaag hebben we geluk.’

Hij zegt secondenlang niets en ik begin me zorgen te maken.

‘Ben je er nog?’ Ik vraag me af of dit de val was. Of dit het plan was. Of hij misschien gestuurd is om me in deze krappe ruimte onder dekking van de duisternis te doden. Ik wist eigenlijk nooit wat ze met me

zouden doen in de inrichting, ik wist nooit of ze dachten dat het voldoende was om me op te sluiten, maar ik heb altijd gedacht dat ze me misschien wel zouden doden. Het leek me altijd een plausibele mogelijkheid.

Ik kan niet zeggen dat ik het niet verdien.

Maar ik zit hier vanwege iets wat ik nooit heb willen doen, en het lijkt niemand iets te kunnen schelen dat het een ongeluk was.

~~Mijn ouders hebben nooit geprobeerd me te helpen.~~

Ik hoor geen stromend water en mijn hart staat op slag stil. Deze doucheruimte is zelden vol, maar meestal zijn er wel anderen, al is het er maar 1, misschien zijn het er 2. In de loop van de tijd is tot me doordrongen dat de bewoners van de inrichting ofwel werkelijk gestoord zijn en de weg naar de douches niet kunnen vinden, of dat het ze gewoon niets kan schelen.

Ik slik met moeite.

‘Hoe heet je?’ Zijn stem splijt in één klap de lucht en mijn gedachte-stroom. Ik voel zijn ademhaling, veel dichterbij dan hij eerst was. Mijn hart slaat op hol en ik weet niet waarom, maar ik kan er niets aan doen. ‘Waarom wil je niet zeggen hoe je heet?’

‘Is je hand open?’ vraag ik, mijn mond droog, mijn stem hees.

Hij komt nog dichterbij en ik ben haast te bang om te ademen. Zijn vingers strijken langs de stugge stof van de enige kleren die ik ooit zal bezitten, en ik slaag erin om mijn adem te laten ontsnappen. Zolang hij mijn huid maar niet aanraakt. Zolang hij mijn huid maar niet aanraakt. Zolang hij mijn huid maar niet aanraakt. Dat lijkt het geheim te zijn.

Mijn dunne T-shirt is zo vaak gewassen in het harde water van dit gebouw dat het op mijn huid aanvoelt als een jutezak. Ik laat het grootste brokje zeep in zijn hand vallen en sluip achteruit. ‘Ik zet de douche

voor je aan,' leg ik uit, zo zacht mogelijk, uit angst dat anderen me zullen horen.

'Wat doe ik met mijn kleren?' Zijn lichaam is nog altijd te dicht bij dat van mij.

Ik knipper in de duisternis 1000 keer met mijn ogen. 'Je moet ze uittrekken.'

Zijn lach lijkt op een geamuseerde ademhaling. 'Nee, dat snap ik. Ik bedoel wat ik ermee doe terwijl ik onder de douche sta.'

'Probeer ze droog te houden.'

Hij haalt een keer diep adem. 'Hoeveel tijd hebben we?'

'Twee minuten.'

'Jezus, waarom zei je niet...'

Ik zet zijn douche aan, tegelijk met die van mij, en zijn klachten verdrinken onder de scherpe hagel die wordt afgevuurd door de nauwelijks functionerende douchekoppen.

Mijn bewegingen zijn mechanisch. Ik heb dit zo vaak gedaan dat ik precies weet wat de meest efficiënte methode is om te schrobben en te spoelen en de zeep eerlijk tussen mijn lichaam en mijn haren te verdelen. Er zijn geen handdoeken, dus het is de kunst om geen enkel deel van je lichaam al te nat te maken. Als je dat wel doet, word je nooit meer goed droog en lig je de hele volgende week bijna op sterven door een flinke longontsteking. Ik kan het weten.

Na precies 90 seconden heb ik mijn haren uitgewrongen en trek ik mijn versleten kleren weer aan. Mijn tennisschoenen zijn de enige voorwerpen in mijn bezit die nog in een redelijke conditie verkeren. Lopen doen we hier niet veel.

Celgenoot volgt bijna onmiddellijk. Ik ben blij dat hij snel leert.

'Pak de onderkant van mijn shirt,' zeg ik hem. 'We moeten ons

haasten.’

Eén langzame seconde strijken zijn vingers licht langs de onderkant van mijn rug en ik moet op mijn lip bijten om het niet uit te schreeuwen door de intensiteit. Bijna blijf ik abrupt staan. Niemand waagt zijn handen ooit in de buurt van mijn lichaam.

Ik moet snel doorlopen om aan zijn vingers te ontkomen. Hij struikelt bijna als hij me probeert bij te houden.

Als we eindelijk weer gevangen zitten tussen de 4 vertrouwde claustrofobische muren blijft celgenoot maar naar me staren.

Ik ga in elkaar gedoken in de hoek zitten. Hij heeft nog altijd mijn bed, mijn deken, mijn kussen. Ik vergeef hem zijn onwetendheid, maar misschien is het te vroeg om vrienden te zijn. Misschien was het overhaast van me om hem te helpen. Misschien is hij echt alleen maar hier om mijn leven tot een hel te maken. Maar als ik niet warm blijf, word ik ziek. Mijn haar is te nat, en de deken die ik er meestal omheen wikkel, ligt nog steeds in zijn helft van de ruimte. Misschien ben ik nog altijd bang voor hem.

Ik haal te scherp adem, kijk te snel op in het grijze daglicht. Celgenoot heeft 2 dekens over mijn schouders gelegd.

1 van mij.

1 van hem.

‘Sorry dat ik zo’n klootzak ben,’ fluistert hij tegen de muur. Hij raakt me niet aan en ik ben teleurgesteld blij dat hij dat niet doet. Niemand mag me ooit aanraken.

‘Ik ben Adam,’ zegt hij langzaam. Hij stapt achteruit bij me vandaan tot hij aan de andere kant van de cel is. Hij gebruikt één hand om een bedframe terug te duwen naar mijn kant van de ruimte.

Adam.

Wat een mooie naam. Celgenoot heeft een mooie naam.

Het is een naam die ik altijd mooi heb gevonden, maar ik kan me niet herinneren waarom.

Ik klim ogenblikkelijk op de amper bedekte springveren van mijn matras, en ik ben zo uitgeput dat ik de metalen spiralen die mijn huid dreigen te doorboren nauwelijks voel. Ik heb al meer dan 24 uur niet geslapen. Adam is een mooie naam, is het enige wat ik kan denken voordat de uitputting mijn lichaam verlamt.